

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У.19988/13
28.01.2016. године
Београд

Управни суд, судија Весна Лазаревић, као судија појединац, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, Сектора за школске управе, стручно-педагошки надзор и средње образовање и васпитање, ради поништаја решења број: 119-01-00008/2013-03/40 од 14.11.2013. године, донетог у ствари давања сагласности за избор директора школе, дана 28.01.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је поднео Управном суду тужбу дана 20.12.2013. године, којом је оспорио законитост решења Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, Сектора за школске управе, стручно-педагошки надзор и средње образовање и васпитање, број: 119-01-00008/2013-03/40 од 14.11.2013. године којим је одбијено давање сагласности на одлуку Школског одбора Техничке школе у ... број: 1220/2013 од 21.10.2013. године о избору А.А., дипломираног економисте за директора Техничке школе у Из свих разлога ближе наведених у тужби, истичући да сматра да испуњава све прописане услове за избор за директора школе на које место је три пута конкурисао у периоду од новембра месеца 2012. до октобра месеца 2013. године и добијао позитивна мишљења од наставничког већа и школског одбора, а у којим случајевима је тужени одбијао давање сагласности увек са истим образложењем као и у последњем, оспореном решењу, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе, Управни суд је ценио да тужба није дозвољена.

Одредбом члана 3. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита, а према одредби члана 3. став 2. истог Закона, у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита. Одредбом члана 4. Закона о управним споровима, прописано је да управни акт, у смислу тог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредном применом прописа, решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари.

Према одредби члана 60. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања (“Службени гласник РС”, број 72/09...68/15), директора установе бира орган управљања на основу конкурса, по прибављеном мишљењу васпитно-образовног, наставничког, односно наставничког и педагошког већа, при чему се, према ставу 7. истог члана, одлука са документацијом о изабраном кандидату доставља министру на сагласност и сматра се, према ставу 8. наведеног члана Закона, да је одлука органа управљања о избору директора донета, односно да је министар дао на њу сагласност ако у року од 30 дана од дана достављања одлуке не донесе акт којим одбија сагласност.

Како се у конкретном случају ради о решењу које доноси један орган у сагласности са другим органом, то орган који доноси решење саставља га као нацрт одлуке и доставља са списима предмета на сагласност другом органу који може дати сагласност потврдом на самом решењу или посебним актом, па је решење донето кад је други орган дао сагласност и оно се сматра актом органа који га је донео, односно издао, у смислу одредбе члана 194. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10). Управни спор се, према томе, може водити, у смислу наведених прописа, само уколико надлежни орган да сагласност, а ако он одбије да да сагласност, састављено решење не производи никакво правно дејство.

Будући да је оспореним решењем одбијено давање сагласности на Одлуку Школског одбора Техничке школе у ..., број: 1220/2013 од 21.10.2013. године, о избору тужиоца за директора те школе, односно, у смислу одредбе члана 4. Закона о управним споровима, није решено о праву или обавези одређеног лица или друге странке у управној ствари, то оспорено решење, по оцени Управног суда, не представља управни акт који има самостално правно дејство, па се његова законитост не може испитивати у управном спору.

Следом изнетог, Управни суд је, применом одредбе члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у диспозитиву овог решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.01.2016. године, 4 У.19988/13

С у д и ј а
Весна Лазаревић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ:

Против овог решења тужилац има право на приговор посебном већу Управног суда, у року од 8 дана од достављања решења.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић